

Så jeg synes egentlig, at det kunne være godt for debatten og for befolkningen, hvis vi fik en klar idé om: Hvor stor ulighed er det Venstres mål, man skal have i Danmark? Og hvor mange flere penge skal vi flytte fra de fattige til de rige, før Venstre er tilfreds?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Vi har ikke en jagt efter at ville skabe ulighed. Det er helt misforstået.

Den ulighed, man ser lige nu, er jo, fordi der er nogle store værdistigninger i ejerboligerne, og der har jeg forstået, at der er en del partier på venstrefløjen, der synes, at det skal løses ved, at man skal brandskatte boligejerne. Det synes jeg da er ærlig snak. Fint, så ved boligejerne, hvad de kan regne med. Det vil vi bare ikke være med til. Vi har et skattestop. Det gælder også boligejerne.

Vi synes, at det er lidt uinteressant, hvad der står bundet af værdier i mursten. Det kan falde igen. Man kan i hvert fald heller ikke købe mange rugbrød for de penge, så længe man bor i huset. Så det er sådan set nogle værdistigninger, som for norges vedkommende er ganske uinteressante, plus at jeg som sønderjyde kan sige, at det altså ikke er alle steder, at stigningerne er lige store. Men hvis man skulle øge en brandskatning, ville det jo gælde alle steder. Så jeg vil faktisk sige, at netop udkantsområderne skulle begynde rigtig at ryste i bukserne, for det er dem, der kommer til at betale for de her tanker om øget lighed, om øget boligbeskatning.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Med fare for, at formanden må irettesætte mig for reklameindslag, vil jeg gøre hr. Peter Christensen opmærksom på, at det i dag er muligt at optage realkreditlån i friværdien i sin bolig, så man faktisk kan spise rugbrød for den værdi, man har stående i sin bolig; bare til hr. Peter Christensens oplysning.

Jeg er også udmærket godt klar over, at Venstre ikke har nogen som helst ambitioner om at gribe ind over for den galopperende ulighed på boligmarkedet. Det er jo ærgerligt, ikke mindst for den store del af befolkningen, der står udenfor og betaler prisen for det her. Men min anke er jo sådan set mere beskeden: at man aktivt i finanslovsforslaget kommer med tiltag, som derudover yderligere øger uligheden. F.eks. er der råd til at give aktieejere, som måske ikke er de

mest nødstedte i det her land, en yderligere skattelettelse på 85 mio. kr., samtidig med at man tager pengene fra nogle af de fattigste, nemlig ved beskæringer på boligydelsen og boligstøtten.

Kl. 11.20

Så regeringen tager aktivt penge fra de fattigste og giver til de rigeste med det her finanslovsforslag, så kom med et klart svar: Hvor langt skal vi gå, hvor meget ulighed skal vi have?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Ja, nu bliver det så lidt et reklameindslag for nedsparingslån, men lad det så være, for jeg kan høre, at det nok er en overraskelse for SF, at selv nedsparingslån skal betales tilbage, altså at man betaler lån tilbage. Og det tror jeg måske sådan set er det, SF glemmer i den økonomiske politik.

Vi ønsker ikke at gennemføre en politik, hvor der skal skabes ulighed, men vi ønsker heller ikke at skabe lighed for enhver pris, for vi har set, hvor det er, forskellene er skabt. Det er på boligmarkedet, så derfor bliver jeg nødt til at sige til alle dem, som siger, at lighed er det vigtigste, at det er det rene hykleri, hvis man ikke samtidig er parat til at bekende kulør og sige, at det så betyder, at vi vil beskatte boligejerne.

Jeg synes, at det er helt fair at sige, at uanset om vi er lige rige eller lige fattige – det er nok det sidste, der vil blive konsekvensen – så er det vigtigere end noget andet. Det synes jeg da er helt fair venstreorienteret politik, men så bekend kulør, så boligejerne ved, hvad det er, de kan vælge ved næste valg.

Formanden:

Tak til hr. Peter Christensen. Efter de her 32 korte bemærkninger, er de fem kvarter gået, og vi går videre i ordførerrækken med hr. Henrik Sass Larsen.

Henrik Sass Larsen (S):

Det går godt med økonomien i Danmark, og det skyldes, at vi har båret os klogt ad ikke mindst i 1990'erne.

Det var dengang, hvor det var et hårdt arbejde at være finansminister, hvor alle de centrale nøgletal i starten af 1990'erne pegede i den forkerte retning, og det var dengang, det blev bevist, at med en omhyggelig, klog og målrettet investeringsstrategi kunne det lade sig gøre at vende udviklingen. Dansk økonomi var en in-